takovýto výkon na zubu a chrupu je nutný k tomu, aby umělá náhrada zubů a chrupu mohla býti provedena.

Takováto umělá náhrada zubů a chrupu záleží v podstatě v přípravě ústní dutiny a v zasazení prothesy do úst. Aby k provedení těchto výkonů vůbec mohlo býti přikročeno a aby mohly býti provedeny s úspěchem, t. j. v prvé řadě bez nebezpečí pro zdraví pacientovo, musí se zkoušený zubní technik — právě tak jako zubní lékař — přesvědčiti zejména o stavu kořenů, na které má býti posazena náhrada, neboť není vyloučeno, ba podle známé zkušenosti se stává často, že zejména na špičce kořenů se odehrávají procesy, jejichž existence přímo vylučuje možnost, aby umělá náhrada byla posazena, nebo může míti vliv na způsob ošetřování v konkrétním případě. Není snad zcela vyloučeno, že taková diagnosa může býti učiněna i způsobem jiným, než s použitím Roentgenova přístroje, po případě pořízením Roentgenova snímku, než tím není řečeno, že proto prosvícení zubu Roentgenem za uvedeným účelem diagnostickým, po případě zhotovení Roentgenova snímku nelze pokládati za výkon, který je nutný k tomu, aby umělá náhrada zubů a chrupu mohla býti provedena, když lékařský úkon ten je prostředkem rozhodně spolehlivějším než pouhé inspekční ohledání a na rozdíl od tohoto zjednává jistotu o stavu zubů, na nichž umělá náhrada má býti provedena. Potom však takovéto vyšetření Roentgenem za účelem zjištění přesné diagnosy sluší pokládati za výkon, který je nutný k tomu, aby mohla býti provedena umělá náhrada zubů a chrupu.

Vl. nař. č. 132/1922 Sb. zakazuje zkoušeným zubním technikům v 2. odstavci § 3 v lit. c) »prosvěcovati paprsky Roentgenovými«. Tento zákaz zní zcela všeobecně, a dopadá tedy i na prosvěcování zubů Roentgenovými paprsky, pokud prosvícení takové je nutné k tomu, aby mohla býti provedena umělá náhrada zubů a chrupu, tedy i prosvícení za účelem diagnostickým, po případě za účelem pořízení Roentgenova snímku k tomu, aby umělá náhrada zubů a chrupu mohla býti provedena. Tím však vybočuje zmíněné ustanovení vl. nař. č. 132/1922 Sb. z rámce § 4 zák. č. 303/1920 Sb., podle kterého zkoušení zubní technikové mohou vykonávati veškeré výkony na zubech a chrupu, jaké jsou nutny k tomu, aby mohli provésti umělou náhradu zubů a chrupu, a je proto — nevylučujíc ze zákazu případ výše vymezený — v rozporu s §em 55 ústavní listiny, podle něhož nařízení lze vydávati jen ku provedení určitého zákona a v jeho mezích.

Nař. rozhodnutí, opírajíc se o ustanovení bodu c) 2. odstavce § 3 vl. nař. č. 132/1922 Sb., pokud se v něm zakazuje zkoušeným zubním technikům prosvícení zubů Roentgenem za účely diagnostickými, a tudíž také za účelem pořízení snímku k tomu, aby umělá náhrada zubů a chrupu mohla býti provedena, je podle toho, co bylo uvedeno, v rozporu se zákonem.

Č. 11.474.

Církevní věci. — Živnostenské právo (Slovensko): * Ustanovení § 5 nař. min. orby, živností a obchodu z 18. září 1888 č. 48.151 (R. T. 133/1888) ve znění nař. min. obchodu z 31. prosince 1902 č. 78.372 (R. T. 159/1902) o prodeji košerovaného masa ne-

pozbylo platnosti podle 3. odst. § 253 živn. zák. č. 259/1924 Sb. pro území Slov. a Podk. Rusi.

(Nález ze dne 11. října 1934 č. 18.703.)

Prejudikatura: sr. Boh. A 8636/30.

Věc: Max M. v K. proti zemskému úřadu v Bratislavě o neoprávněný prodej košerovaného masa.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Rozsudkem policejního ředitelství v Košicích jako policejního trestního soudu I. stolice z 28. ledna 1932 byl st-l uznán vinným přestupkem § 5 nař. uher. min. orby, průmyslu a obchodu č. 48151/1888 resp. č. 78372/1902, jehož se dopustil tím, že bez povolení místní orthodoxní israelské náboženské obce prodával v K. ve svém řeznickém krámě košerované maso, a byl odsouzen k pokutě 100 Kč, pro případ nedobytnosti k 5dennímu uzamčení. Rozsudek ten byl nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss:

Nař. min. orby, živností a obch. z 18. září 1888 č. 48151 (R. T. 133/1888), kterým byly vydány předpisy o prodeji košerovaného masa, ustanovuje v § 1, že dodávání košerovaného masa pro členy židovské náboženské obce je výlučným právem dotyčné židovské náboženské obce a že proto jest oprávněn prodávati košerované maso jen ten, kdo byl k tomu oprávněn židovskou náboženskou obcí, předpokládajíc, že vyhovuje podmínkám a povinnostem předepsaným v živn. zák. V § 2 se pak stanoví, že židovská náboženská obec může vzhledem k autonomní a právní působnosti samostatně a svým nárokům přiměřeně učiniti opatření o dodávání košerovaného masa členům náboženské obce a že může samovolně spravovati sama anebo pronajímati prodávání košerovaného masa, anebo že může stanoviti podmínky, za kterých dovolí prodávání košerovaného masa přihlásivším se řezníkům. Právo židovské náboženské obci zaručené v uvedeném § 2 nař. č. 48151/1888 jest podle § 3 omezeno v těch místech, kde jest vykonávání výseku masa ve smyslu § 53 živn. zák. obsaženého v zák. čl. XVII:1884 vázáno k určitému počtu anebo jiným způsobem omezeno. V těchto případech je židovská náboženská obec povinna propůjčiti oprávnění k výseku košerovaného masa řezníkovi, resp. řezníkům tam skutečně působícím, kteří jsou pak povinni dodržovati podmínky stanovené židovskou náboženskou obcí o prodávání košerovaného masa. Podle § 4 cit. min. nař. ve znění nař. min. obch. z 31. prosince 1902 č. 78372 (R. T. 159/1902) bude potrestán na základě § 58 resp. bodu d) § 157 živn. zák. obsaženého v zák. čl. XVII:1884 peněžitým trestem od 40—400 K ten, jenž užívá ve své firmě, na své obchodní místnosti, na svých tiskopisech neb oznámeních označení, že prodává košerované maso, ve skutečnosti však neprodává košerované maso, nýbrž maso jiné. Týmž trestem má býti potrestán ten, jenž neužívá sice označení prodeje košerovaného masa, nýbrž takového (na př. hebrejským písmem napsaného) nápisu, který může působiti omyl o tom, že prodává košerované maso. Paragraf 5 nař. čís. 48.151/1888 ve znění nař. č. 78372/1902 ustanovuje pak toto: »Kdo prodává košerované maso, aniž k tomu obdržel povolení od židovské náboženské obce existující v místě, kde se prodej děje, dále ten, kdo nemaje zmí-

něného povolení poráží anebo dává porážeti zvíře způsobem neodpovídajícím ritu předepsanému židovským náboženstvím, spáchá přestupek a má býti potrestán policejními úřady peněžitým trestem do 100 K a v případě opakování, když od spáchání předešlého činu ještě neuplynula dvě léta, peněžitým trestem do 200 K. Úřady zjišťují znalci v každém případě, zdali porážka zvířete má býti pokládána za provedenou podle předpisů židovského náboženství, a kdyby vyšlo najevo, že dotyčný nabyvatel za účelem obcházení práva židovské náboženské obce k dodávání košerovaného masa nemá způsobilosti košeráka anebo zaměstnával osobu, která způsobilost košeráka nemá, má tato okolnost býti pokládána při potrestání přestupku za přitěžující.«

Podle toho upravují min. nař. č. 48.151/1888 a č. 78.372/1902 prodej košerovaného masa v prvé řadě s hlediska náboženského. Jak je zřejmo z cit. §§ 1 a 2 nař. z roku 1888 a z úvodu k nař. č. 78.372/1902, ve kterém se jako důvod vydání tohoto nař. uvádí, že při posuzování vyskytnuvších se případů se min. obch. přesvědčil, že nař. vydané min. orby, živností a průmyslu ve shodě s tehdejším min. vnitra, kultu a vyučování z 18. září 1888 č. 48.151 o prodávání košerovaného masa neposkytuje ve všech případech ochranu oprávněných a v tomto nař. vytčených nároků židovských náboženských obcí. Na věci nic nemění, že nař. č. 78.372/1902 vydal min. obch., do jehož oboru spadají zásadně věci živnostenské, poněvadž nař. toto — právě tak jako min. nař. č. 48.151/1888 — bylo vydáno ve shodě s min. kultu, resp. s min. předsedou, pověřeným tehdy vedením tohoto min., a nelze proto ani z důvodů formálních upříti zmíněným normám povahu též právních norem rázu náboženského. Mohla by arci vzniknouti otázka, zdali jednotlivá ustanovení cit. min. nař. nebyla vydána na základě zák. čl. XVII:1884, a musilo by pak býti uvažováno o platnosti těchto ustanovení se zřetelem na 3. odst. § 253 živn. zák. č. 259/1924 Sb. Než pokud jde o ustanovení § 5 nař. č. 48.151/1888 ve znění nař. č. 78.372/1902, pro jehož přestoupení byl st-l potrestán, otázka ta vzniknouti nemůže, neboť toto ustanovení nejen se nedovolává vůbec zák. čl. XVII:1884, nýbrž — stanovíc, že k stihání neoprávněného prodeje košerovaného masa nebo neoprávněné porážky podle ritu předepsaného židovským náboženstvím jsou povolány úřady policejní, a nikoli úřady živn., — vylučuje možnost, že by tento předpis mohl býti pokládán za normu výlučně živnostenskoprávní, a tedy normu vydanou na základě zák. čl. XVII:1884.

Z těchto úvah dospěl nss k závěru, že ustanovení § 5 nař. min. orby, živností a obch. z 18. září 1888 č. 48.151 (R. T. 133/1888) ve znění nař. min. obch. z 31. prosince 1902 č. 78.372/1902 (R. T. 159/1902) o prodeji košerovaného masa, nebylo vydáno na základě zák. čl. XVII:1884 a nepozbylo proto platnosti podle 3. odst. § 253 zák. z 10. října 1924 č. 259 Sb. o živn. zákoně pro území Slov. a Podk. Rusi.

Stížnost, pokud jest zbudována na opačném právním názoru, jest neodůvodněná. Než neodůvodněná je stížnost, i pokud dovozuje, že st-l se nedopustil činu trestného tím, že košerované maso prodával členům spolku »Mizrachi«, kteří nejsou členy židovské náboženské obce v Košicích, a to ani orthodoxní ani neologické, neboť — jak je zřejmo z cit. ustanovení § 5 nař. č. 48.151/1888 ve znění nař. č. 78.372/1902 — zakládá prodej košerovaného masa bez povolení místní náboženské obce

židovské skutkovou podstatu přestupku bezvýjimečně, tedy i tehdy, prodává-li se košerované maso členům spolku, kteří členy náboženské obce židovské nejsou.

Č. 11.475.

Policejní věci: * Zákaz používati nákladních automobilů k dopravě osob, vydaný výnosem zemského úřadu v Praze ze dne 10. října 1930 č. 433.987, nevybočuje z mezí, stanovených v prvém odstavci článku 3 org. zák. č. 125/1927 Sb.

(Nález ze dne 13. října 1934 č. 18.704.)

Věc: Antonín H. v M. proti zemskému úřadu v Praze o policejní přestupek.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nálezem okr. úřadu v Podbořanech z 24. srpna 1931 byl st-l uznán vinným přestupkem zákazu zemského úřadu v Praze, uveřejněného vyhláškou jmenovaného okr. úřadu z 1. října 1930 č. 25.957, jehož se dopustil tím, že dne 14. června 1931 dopravoval několik osob přes zákaz nákladním automobilem z M. do D. a zpět, a byl odsouzen na základě 1. odst. čl. 3 org. zák. k pokutě 200 Kč, pro případ nedobytnosti ke 4dennímu vězení. Nález jest odůvodněn takto: Ohledně H. a L. nepopírá st-l, že je vezl na nákladním automobilu. Ohledně K., L., P. a W. neosvobozuje st-le tvrzení, že o tom nevěděl, že jsou v jeho autu, od viny, protože řidič auta zodpovídá za všech okolností za zachování všech dotyčných předpisů a jest povinen o tom se přesvědčiti. Ostatně je tvrzení, že st-l nevěděl, že 4 posléz jmenovaní jsou v jeho autu, nepravdivé, protože nastoupili na návsi v M. a vystoupili na místě sjezdu a protože je st-l vezl také zpět z D. do M. a jejich přítomnost na autu při dvojí jízdě nemohla mu uniknouti.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému st-lem proti uvedenému trestnímu nálezu z důvodů v něm uvedených, poněvadž skutková podstata přestupku kladeného mu za vinu jest prokázána seznáním stráže, výpovědí K. D., A. P., Rudolfa W., Josefa L. a Josefa K. a vlastním doznáním s-lovým. K tomu poznamenal žal. úřad, že vývody odvolání nic nemění na trestnosti činu a že k spáchání přestupku v trestním řízení správním se nevyhledává zlý úmysl na straně pachatele.

Uvažuje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, obrátil nss zřetel nejprve k námitkám, jimiž stížnost brojí proti použití výnosu zem. úřadu v Praze z 10. září 1930 č. 433.987 na konkrétní případ jednak proto, že osoby, jež se st-lem jely, byly hasiči v uniformách a že se v uvedeném výnosu výslovně stanoví pro hasiče výjimka ze zákazu dopravy osob nákladními automobily, jednak proto, že zákaz obsažený ve zmíněném výnosu zem. úřadu se vztahuje jen na hromadné dopravy osob nákladními automobily, dopravu v masách — jak praví stížnost — a 4 osoby, které se st-lem jely, nelze zahrnouti pod pojem »masy«.

K tomu jest uvésti předem, že podle §§ 5 a 6 zák. o ss poskytuje nss ochranu proti správním úřadům jen pokud se strana před nimi bezvýsledně domáhala práva, a nesmí se proto přicházeti před nss s novotami, nýbrž může se strana odvolávati jen na to, co uplatňovala ve správním řízení. V tomto řízení, zejména v rekursu podaném proti trestnímu nálezu